

Csátalja, 1899. január 7. – Budapest, 1968. december 20.

Értelmiségi családban született, édesapja jegyző. Korán árvaságra jutva Makóra került nagy-bátyjához. Középiskolai tanulmányait itt kezdte meg az állami főgimnáziumban. Az 1912-1913-as tanévet Fiu-mében töltötte, de a kereskedelmi tengerészeti akadémiát látási fogyatékosága miatt nem folytat-hatta. Visszatért Makóra, majd a 6. osztály elvég-zése után felvételét kérte a ciszterci rendbe. Novíciusként egy évig Zircen volt, ekkor vette fel a Vid szerzetesi nevet. Ezt követően az egri katolikus főgimnáziumba került. 1917-ben érettségizett. Tanulmányait a rend hittu-dományi és tanárképző főiskoláján folytatta, de 1918--ban még felszentelése előtt kilépett a ciszterciták közül. Beiratkozott a Királyi Magyar Pázmány Péter Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karára; újkori világtörténelmet, magyar történelmet és iroda-lomtörténetet hallgatott. 1922--ben bölcsészdoktori oklevelet szerzett, majd egy évet a párizsi katolikus egyetemen erkölcsbölcséleti és szociológiai stúdiumokat hallgatott, amit a Frederic Mistralról írt tanulmányáért kapott ösz-töndíj tett lehetővé számára. Hazatérve beiratkozott a budapesti jog- és államtudományi karra, ahol 1928-ban újabb doktorátust szerzett. A Királyi Magyar Pázmány Péter Tudományegyetem Közgazdasá-g-tudományi Karán 1932-ben, a Jog- és Államtudományi Karon 1935-ben magántanári képesítést szerzett szociál-politikából és társadalombölcseletből. 1927--ben a genfi nem-zetközi munkaügyi konferencián a Magyarországot képviselő szakértő. 1931-től a Magyar Társadalomtudományi Társulat titkára, majd a Magyar Szociálpolitikai Társaság tagja. 1938-ban a Szent István Akadémia tagjai közé fogadta. Az 1930-as években egye-temi előadásokat tartott, de tudományos tevékenysége mellett újságírással és folyóirat szerkesztéssel is foglalkozott. 1923-tól 1944 októberéig az Új Nemzedék és a Nemzeti Újság belső munkatársa, 1925-től az előb-bi külpolitikai szerkesztője, 1927–1929-ben a Vox Academica szerkesztője. Egy ideig a meginduló Korunk Szavának is szerkesztőbizottsági tagja volt, majd 1935-ben a lapból kiváló Új Kor munkatársa-ival tartott. 1934–1940 között a Katolikus Szemle felelős szerkesztője. Irányítása alatt megnőtt a folyóirat szociális érzék-ensysége. A földkérdésről megjelentetett írásai miatt kibékíthetetlen vitája támadt a konzervatív erőkkal, s ezért felmen-tették szerkesztői tisztségéből. 1938 és 1940 között Vas, majd Komárom vármegye szociális tanácsadója volt. A Magyar Sajtótudományi Társaság tagja volt, 1941-ben a Sajtóka-mara felkérésére átvette a Sajtófőiskola vezetését. 1941–1945 között az Iparügyi Minisztérium sajtó-előadójaként dolgozott.

A pápai szociális enciklikák és a keresztényszocializmus eszméi sze-rint tájékozódva a harmincas évek elejétől a reformkatolikus írók táborához csatlakozott, akik új lendületet igyekeztek vinni a sajtóba és a közéletbe. Korszerű katolikus szellemiség, aktív szellemi magatartás és a szociális reformok mellett szálltak síkra. 1938-ban helyszíni tanulmányok nyomán megírta Az új Portugália című monográfiáját, melyben a Quadragesimo anno enciklikában ajánlott új szociális rendi állam salazari kísérletét mutatta be.

1945-ben kapcsolódott be a közéletbe. 1945–1947 között a Magyar Közlöny jogi és nyomdai szerkesztője. Újságíróként az Új Embernél kezdett el dolgozni, 1946–1947-ben a lap helyettes szerkesztője. 1946 szeptemberében kinevezték az Egri Érseki Jogakadémián a jogelmélet és jogbölcselet nyilvános rendes tanárának. Az intézmény államosítása után, 1949 májusában állását megszüntették. Politikai nézeteinek, cselekvő keresztény felfogásának és személyes kapcsolatainak egyenes következménye volt, hogy csatlakozott a Barankovics István vezette Demokrata Néppárthoz, amelynek meghatározó személyisége lett. 1947. augusztus 31-én a Heves és Nógrád–Hont megyei választókerületben képviselői mandátumot szerzett. A Hazánk c. politikai lap felelős szerkesztője, amelyben Pártiskola címmel állandó rovatban jelentkezett írásaival. 1949. februárban ő jelentette be a DNP működésének beszüntetését. A parlament feloszlatása után a katolikus újságírás területére húzódott vissza. 1949 májusától haláláig az Új Ember belső munkatársa, és főmunkatársa, majd 1963-tól felelős szerkesztője a Vigiliának.

1956-ban részt vett a DNP újjászervezésében. Az egypártrendszer eltörlésének bejelentése után Keresztes Sándorral és Székely Imre Kálmánnal közösen fogalmazták meg azt a kiáltványt, amelyben a kormány tudomására hozták, újjá kívánják alakítani a pártot, s lapengedélyt, valamint helyiségeket igényeltek. Ő lett az ismét elinduló Hazánk felelős szerkesztője. A lap egyetlen, november 4-i számában A mi roppant felelősségünk címmel és az Új Ember ugyancsak 4-i kiadásában Az igazi forradalom címmel elvi jelentőségű írásokat publikált. 1956. november 4-e után a kiáltvány társszerzőivel együtt írták alá a DNP nevében a Bibó Istvánhoz és K. P. S. Menon indiai követhez köthető memorandumakció keretében fogalmazott kibontakozási javaslatot. 1957. október 1. és november 30. között „államellenes tevékenység alapos gyanújával” vizsgálati fogságban volt. Ki szabadulása után visszatért az Új Emberhez és a Vigiliához. A hatvanas években a vallás, az ateizmus, az ideológia, a technika, a szekularizáció témái mellett a koegzisztencia és a dialógus kérdéseit vizsgálta.